Розділ 1

Таємниче викрадення Давіни

Давіна Наттел сиділа на задньому сидінні власного лімузина, за спиною водія, й читала в модному журналі статтю про себе. З розгорнутої сторінки їй посміхалося пухкеньке личко, оточене рекламними плакатами фільмів і телешоу, в яких вона знімалася.

«Дівчинка-суперзірка Давіна Наттел, — прочитала вона, — повертається на Бродвей у шоу "Зірки на Марсі". Після несподіваного від'їзду з Нью-Йорка таємничої незнайомки Моллі Мун міс Наттел — основна претендентка на головну роль».

Давіна скипіла. Її вже нудило від того, що ім'я Моллі Мун постійно згадують поряд із її власним!

— Ану, зупинись біля кафе-морозива на Медісон! — грубо наказала вона водієві.

Він кивнув, хвацько маневруючи між чотирма смугами галасливої нью-йоркської вулиці.

Давіна була роздратована. І зарадити тут могло тільки велике смачнюче морозиво. День не віщував нічого доброго ще з ранку, коли вона приїхала до Бродвейського театру репетирувати нову пісню з мюзиклу «Зірки на Марсі». По-перше, у неї розболілося горло і вона ніяк не могла взяти верхні ноти. По-друге, одна моторошна пригода вибила Давіну з колії. Дівчинка сердито дряпала нігтем світло-кремову шкіряну оббивку сидіння. Їй нечасто хотілося спілкуватися з батьками, та нині Давіна раділа, що нарешті побачиться з ними вдома увечері.

Як посмів той жахливий бізнесмен без запрошення припертися до її гримерної? І як він прослизнув повз охоронців? Це ж яке нахабство — запропонувати їй рекламувати якусь паршиву серію одягу в його «Ательє мод»? Хіба він не мусив спершу звернутися до її агента? І як ганебно їй довелось залишити театр! Давіна прожогом вибігла звідти й заскочила в лімузин, що вже чекав на неї. Подумати тільки — вона навіть

не встигла накласти на обличчя спеціальний макіяж для поїздки додому!

Давіна ніяк не могла викинути з голови цього містера Кліття — у неї аж мурашки бігали по спині. Складалося враження, наче його погляд роз'їв їй мозок — так буває, коли довго дивишся на сонце, а воно так пече, ніби випалює тобі очі. Щоразу, коли дівчинка заплющувала повіки, то знову бачила його божевільний погляд. Давіна згадала, з якою силою чоловік ухопив її за руку і змусив подивитися на нього. Вона поглянула лише на мить. А потім випручалась і чкурнула геть.

Давіна спробувала заспокоїтись, милуючись власним фото в журналі. Які в неї яскраві та усміхнені блакитні очі! Вони справді красиві, на відміну від... одних очей, які їй добре запам'яталися. Близько розташовані темно-зелені очиська Моллі Мун. Ну чому це ім'я змушує Давіну скрипіти зубами від заздрощів?! Адже ця Моллі — звичайне миршаве дівча: банькаті очі, ніс картоплиною, худа нечупара. Що в ній усі знайшли? Давіна точно знала тільки одне: це дівчисько вкрало в неї роль, заробило тисячі доларів, які мали б належати їй, і заморочило всім голову! І хоча Моллі поїхала геть, її досі називають «Зіркою двадцять першого століття», а цей титул мав дістатися Давіні!

Авто зупинилося біля її улюбленого кафе-морозива на Медісон-авеню. Давіна застебнула чорну норкову шубку і натягла гарненькі рукавички. Відтак вийшла з машини в холодну ніч і недбало махнула своєму водієві: мовляв, їдь собі, я додому піду пішки. Із задоволенням прислухаючись, як цокотять по тротуару її чобітки на високих підборах, вона попрямувала до кафе.

Там вона замовила фірмовий десерт з оригінальною назвою «Пн-вт-ср-чт-пт-сб-нд-пломбір із сиропом». Рішуче налаштована викинути з голови всі думки про Моллі Мун, Давіна дістала позолочену ручку й почала відпрацьовувати на серветці свій автограф, але враз замислилась, як краще: залишити кучеряві літери чи зробити розмашисті?

Коли дівчинці принесли величезне морозиво, вона з'їла все до решти.

За двадцять хвилин дівчинка йшла додому, почуваючись препаскудно. Авжеж, холодний березневий вечір — не найкращий час для велетенської порції крижаного пломбіру.

Давіна розмірковувала, що робитиме вдома. У неї не було друзів, з якими можна було б, наприклад, потеревенити по телефону. Та й до чого вони їй? Дівчинка не любила ділитися з кимось своїми речами, а крім того, вона терпіти не могла, коли хтось їй суперечив.

Удалині бовванів великий будинок, а в ньому розташовувалась її розкішна квартира. Зазвичай він сяяв зеленими ліхтариками, але зараз вони чомусь не горіли. Дивно, хіба щось зламалося? Темна будівля виглядала понуро, навіть моторошно. Треба обов'язково поскаржитися консьєржу. Давіна вже бачила його біля вхідних дверей; він тримав жезл із ліхтариком, яким зазвичай прикликають таксі.

Дівчинка перетнула широку дорогу. Ще якась сотня метрів — і вона відчинить двері будинку. Надворі було темно, і лише світло самотнього вуличного ліхтаря кидало на тротуар круглясту оранжеву пляму. Давіна підійшла до неї. Зірка театру полюбляла промені прожекторів.

Аж гульк — на землі лежить білий прямокутник. Сміття, подумала дівчинка; ну це вже точно вона поскаржиться консьєржу! Проте, коли вона розгледіла його ближче, виявилося, що це конверт. І — дивина! — на ньому було написано її ім'я.

О, лист від шанувальника! Давіну огорнула хвиля задоволення.

Вона зняла рукавичку, підняла конверт, дістала лист і прочитала: «Дорога Давіно! На жаль, ти забагато знаєш».

Зненацька важка рука схопила дівчинку за плече. Вона підвела очі й побачила знайоме усміхнене обличчя. Налякана Давіна заклякла. Зимний холод скував її тіло. Раптом їй здалося, наче вона оглухла — не чувся жоден звук галасливого Нью-Йорка. Стукіт, галас, шум і сирени — нічого більше не існувало. Давіна чула лише власний голос — вона відчайдушно репетувала, коли її тягли до машини. Бідолашна дівчинка кинула

благальний погляд на консьєржа в уніформі, але той так і стовбичив, піднявши жезл. Вона щосили закричала:

— Рятуйте! Рятуйте!

Проте консьєрж стояв як пень і з місця не зрушив, дивлячись в інший бік. Давіна щодуху пручалася, але її безцеремонно заштовхали в «роллс-ройс», як бродячого пса у фургон. І повезли в холодну чорну ніч.